

bemærke, at Grunden til, at man i det andet Thing mente, at disse to Fuglearter burde slettes ud, var den, at man ikke antog, at det var Fugle, der burde fredes. Jeg kan ogsaa sige ligesom den sidste ærede Taler, at jeg ikke er Ornitholog nok til at vide det med Bestemthed, men det blev foranlediget ved det forsvrigt fraørende Medlem af Landsthinget for Færøerne. Paa Grund af en Skrivelse fra ham til et andet æret Medlem blev dette Vindringsforslag stillet, og den samme ærede Landsthingsmand siges at være særlig fuglekundig. Desuden blev ogsaa Forslaget støttet af en Erklæring fra Professor Reinhardt, som gif i samme Retning. Sagen selv tror jeg imidlertid, at man fra alle Sider var enig om ikke var af synderlig Bigtighed, fordi de omtalte Fugle ikke ere særlig Gjenstand for Jagt. Jeg anser det derfor for at være af saa ringe Betydning, om disse Fuglearter medtages eller ikke, at jeg ikke finder, at der er nogen Anledning til at røre ved Lovforslaget af den Grund.

D. Christensen: Det maa jo forekomme den høitærede Justitsminister besynderligt, naar jeg vil tage Ordet i denne Sag, som vedkommer Forhold, der naturligvis ligge os saa meget fjærnt. Jeg skal derfor heller ikke komme ind paa Sagen iøvrigt, men kun berøre et enkelt Punkt i Lovforslagets § 6, som er taget op i denne Lov fra den Lov, som gjælder for Danmark, Loven af 1ste April 1871, nemlig sammes § 16. Dette Lovforslag er et Udbrag, saavidt det kan passe paa Færøerne, overensstemmende med det, som gjælder for Danmark. Da Ingen nu har bragt i Erfaring, at det Udtryk, som er brugt i § 6, hernebe paa Sjælland blandt Andet er blevet forstaaet paa en Maade, som jeg ikke tror er overensstemmende med den Mening, Lovgivningsmagten har havt med det, dengang det blev indsat, har jeg tænkt mig, at dette var en passende Leilighed her at rette det Spørgsmaal til den høitærede Minister, hvorledes han ogsaa her under disse Forhandlinger vil forstaa dette Udtryk. Det hedder i § 6: „Antraffes ellers nogen Uvedkommende med Skydevaaben i anden Mand's Hauge udenfor almindelige Veie osv“. Ved Hauge maa naturligvis forstås anden Mand's Grund, men det er Udtrykket „almindelige Veie“, som jeg her nærmere vil omtale. Forordningen af 1840 har et mere begrændset Begreb, nemlig „offentlige Veie“, men dengang denne Forordning blev forandret; nemlig ved Loven af 1ste April 1871, da var jo som bekendt Loven af 14de April 1865 angaaende private Veie og detses Vedligeholdelse udkommen i Mellemtiden, og altsaa mente vi dengang, at der vilde være et Hul i Lovgivningen, hvis man vilde bruge Udtrykket „offentlige Veie“,

det vilde ikke ramme de private Veie, der havesaaet et bestemt Navn dengang. Vi enedes derfor om — jeg havde dengang den Vre at være Medlem af Udvalget — at vi kunde bruge det Udtryk „almindelige Veie“, og vi vare Alle enige om, at derved skulde forstaaes Veie, som vare fære bare for Alle og Enhver. Derved vilde det blive muligt, at enhver Mand kunde lade en af sine Betjendte komme hen til sig med en Bøsse, vel at mærke, naar han ikke udøvede Jagt; Reglen er nemlig den, at om ogsaa man har Lov til at færdes paa Veien med Skydevaaben, har man ikke Lov til at udøve Jagt der. Det er altsaa ikke Noget, der begunstige Krybskytteri, men det er kun bestemt for, at Enhver kan have Leilighed til at komme hen til en Mand, enten for at udøve Jagt med ham eller drive Handel med Denne eller Sin. Nu er det mig bekendt, at vi blandt Andet have en Dom om et faabant Tilfælde her paa Sjælland. Der var nemlig en Mand, som havde en Forpagtning, og som Forpagter har han ikke Jagtret, men i Genhold til Lov af 1ste April 1871 § 2 har som bejendt enhver Mand, som er Jordbruger, Bærgeret, det vil sige, han har den Ret, som enhver Jordbesidder har til at udøve Jagtret og Fredningsret for sit eget Vedkommende overfor visse skadelige Fugle og andre Dyr, og denne Ret kan ikke tages fra ham ved Kontrakt. Altsaa er det indlysende, at en Jæger maa have Ret og loelig Adkomst til at komme hen til en Mand, som har en Lob enten i Fæste eller Forpagtning. Naar det nu skulde være muligt, at private Veie i Genhold til Loven af 14de April 1865 ikke skulde være indbefattede under „almindelige Veie“ i Loven af 1ste April 1871, vilde det være umuligt for en Mand at komme hen til en Jordbruger med en Bøsse, hvad enten han var gaaende, kjørende eller ridende. En Mand vilde da ikke kunne komme ind til en Jordbruger med en Bøsse, om ogsaa denne Mand's Eiendom kun ligger 10 Alen fra en offentlig Veie, thi paa den Stump Veie, der er fra den offentlige Veie, hvorved man maa forstaa den Veie, der vedligeholdes af det Offentlige, maatte han da ikke færdes. Det vilde volde mange Ubehageligheder og Chitaner i allerhøieste Grad, hvis det ikke skulde være muligt at komme med en Bøsse hen til en Mand, som har Jagtret eller Bærgeret, og som i Genhold til Loven kan overdrage denne Ret. Det forekommer mig, at den Underrettsdom, der er falden i en saadan Sag, inddirekte vil kuldkaste den Ret, vedkommende Jordbruger har faaet til at udøve Bærgeretten, dels selv og dels ved Andre. Da jeg nu ser, at dette Spørgsmaal er kommet frem paa denne Lov, som her paa Sjælland er blevet misforstaaet i en saa betydelig Grad, og da det, skjøndt jeg ikke kjender de særreste Forhold, dog kan ligge nær at